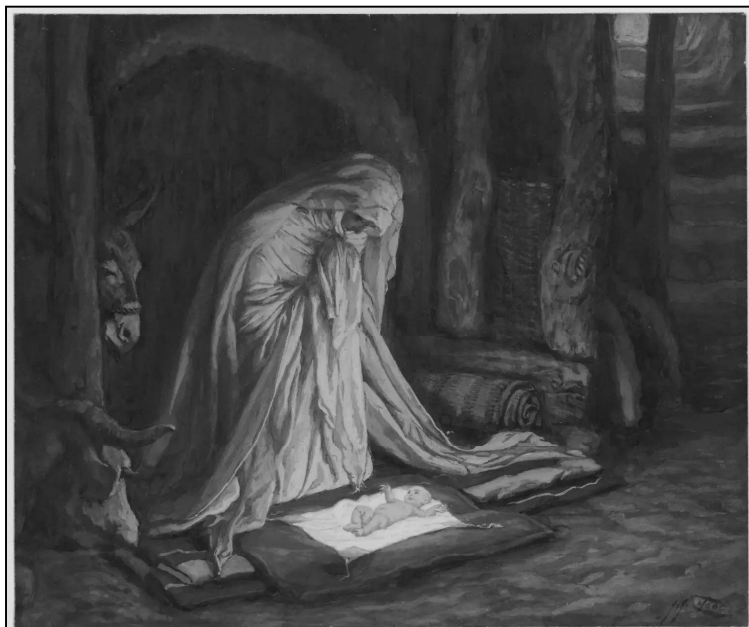

săi, și, asigurându-le cele necesare ca să se simtă bine, discret, se face nevăzut. După ce ne-a dat porunca nouă a iubirii, Isus s-a făcut nevăzut prin moarte, dar a rămas viu și ascuns în Euharistie. Să ne amintim de ziua Învierii. Doi ucenici mergeau triști spre Emaus. Isus, ca un străin, li se alătură; ei nu-l cunosc, dar Isus le cunoaște necazul; îi luminează, îi întărește în credință și li se arată la frângerea pâinii. Cei doi ucenici devin puternici în a înfrunta toate la întoarcerea spre Ierusalim, devin fericiți vestind învierea lui Isus. Iubirea îi face liberi și viața lor devine lumină pentru viața noastră.

Pr. Anton Dancă, *VADEMECUM*.
(Considerații, pilde și exemple pentru solemnități și duminici), Anul C, Editura „Presa Bună”, Iași, 2005

Calendarul săptămânii 4-11 ianuarie 2026

4	D	DUMINICA II DUPĂ CRĂCIUN; Sf. Angela din Foligno, văduvă
5	L	Ss. Emiliana, fc.; Eduard Mărturisorul, rege
6	M	EPIFANIA DOMNULUI; Sf. Andrei Corsini, ep.
7	M	Ss. Raymund din Penyafort, pr. *; Lucian din Antiohia, pr. m.
8	J	Sf. Severin, abate
9	V	Sf. Adrian de Canterbury, abate; Fer. Alexia le Clerc, clg.
10	S	Ss. Agaton, pp.; Grigore de Nyssa, ep.; Paul, primul pustnic
11	D	BOTEZUL DOMNULUI; Ss. Honorata, fc.; Teodosie, clg.

Gândul săptămânii

“Universul devine mai sărac prin uitarea rugăciunii. Să ne trăim rugăciunea și să ne rugăm viața.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

4 ianuarie 2026 • DUMINICA II DUPĂ CRĂCIUN • Sf. Angela din Foligno, văduvă

LECTURA I

Înțelepciunea lui Dumnezeu și-a stabilit locuința în mijlocul poporului ales.

Citire din cartea lui Ben Sirah 24,1-2.8-12 (1-4.12-16)

Înțelepciunea își laudă sufletul, și în Dumnezeu își găsește preamărirea. și în mijlocul poporului său se preamărește. În adunarea Celui Preaînalt își deschide gura și înaintea puterii sale se preamărește, și în mijlocul poporului său este lăudată, și în adunarea sfântă este admirată, și în mulțimea celor aleși își află lauda, și între cei binecuvântați este binecuvântată, în timp ce zice: “Atunci, Creatorul a toate mi-a poruncit, și cel care m-a creat mi-a stabilit cortul și mi-a zis: «În Iacob să locuiești și în Israel să ai moștenire! Înfige-ți rădăcinile tale între aleșii mei!» Înaintea veacului, de la început m-a creat și până în veac nu voi înceta. În cortul sfânt, înaintea lui am slujit și astfel m-am stabilit în Sion. În cetatea iubită, la fel, m-a făcut să locuiesc și în Ierusalim este puterea mea. Mi-am pus rădăcinile într-un popor glorios, în partea Domnului, moștenirea sa și în adunarea sfinților mi-am luat locuință”.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 146-147(147),12-13.14-15.19-20 (R.: In 1,14a)

R.: Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi.

sau:

Aleluia.

Preamărește-l, Ierusalim, pe Domnul, laudă-l, Sion, pe Dumnezeul tău! Căci el întărește zăvoarele porților tale, el îi binecuvântează pe fiii tăi în mijlocul tău. **R.**

El dă pace ținutului tău și te satură cu cel mai bun grâu. El își trimite cuvântul pe pământ, cuvântul lui aleargă cu iuțeală mare. **R.**

El îi face cunoscut lui Iacob cuvântul său, lui Israel, hotărârile și judecățile sale. El n-a făcut așa cu niciun alt popor și nu le-a făcut cunoscute judecățile sale. **R.**

LECTURA A II-A

El ne-a rânduit de mai înainte spre înfiere, prin Isus Cristos.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Efeseni 1,3-6.15-18

Fraților, binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Cristos, întrucât ne-a ales în el mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și neprihăniți înaintea lui! În iubire, el ne-a rânduit de mai înainte spre înfiere, prin Isus Cristos, după placul voinței sale, spre lauda gloriei harului său, cu care ne-a copleșit în Fiul său preaiubit. De aceea, și eu, auzind de credința voastră în Domnul Isus și de iubirea pe care o aveți față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintindu-vă în rugăciunile mele, pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea Duhul înțelepciunii și al descoperirii, ca să-l cunoașteți pe deplin, luminându-vă ochii inimii voastre, ca să cunoașteți care este speranța chemării sale, care este bogăția gloriei moștenirii sale între cei sfinți.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

cf. 1Tim 3,16

(Aleluia) Mărire ție, Cristoase, propovăduit neamurilor; mărire ție, Cristoase, crezut în lume. (Aleluia)

EVANGHELIA

Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Ioan 1,1-18

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început la Dumnezeu. Toate au luat ființă prin

el și fără el nu a luat ființă nimic din ceea ce există. În el era viața și viața era lumina oamenilor, iar lumina în întuneric luminează, dar întunericul nu a cuprins-o. A fost un om, trimis de Dumnezeu, al cărui nume era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să dea mărturie despre lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el lumina, ci a venit să dea mărturie despre lumină. Cuvântul era lumina adevărată, care, venind în lume, luminează pe orice om. Era în lume și lumea a luat ființă prin el, dar lumea nu l-a cunoscut. A venit la ai săi, dar ai săi nu l-au primit. Însă celor care l-au primit, celor care cred în numele lui, le-a dat puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu, care, nu din sânge, nici din voința trupului, nici din voința bărbatului, ci din Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi, iar noi am văzut gloria lui, glorie ca a unicului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan a dat mărturie despre el și a strigat, zicând: "Acesta era cel despre care v-am spus: «Cel care vine după mine a fost înaintea mea pentru că era mai înainte de mine»". Căci noi toți am primit din plinătatea lui har după har. Pentru că Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au fost prin Isus Cristos. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Fiul unic al lui Dumnezeu, cel care este spre pieptul Tatălui, el l-a revelat.

Cuvântul Domnului

Din prima lectură deducem că înțelepciunea lui Dumnezeu a locuit în poporul ales, adică în Israel. Dacă

disecăm cuvântul înțelepciune din limba latină – sapientia – rezultă că este vorba de o știință plăcută, care delectează – sapida scientia –, care își are originea în Dumnezeu. Dumnezeu a revelat poporului său o parte din știința sa, care s-a concretizat în Legea dată lui Moise. Datorită Legii, Israelul se considera unic în lume și admirat de toate neamurile pământului, fiindcă, păstrând Legea, a devenit cel mai fericit popor. Fericit omul, spune regele David în Cartea Psalmilor, care își află bucuria în poruncile Domnului. Și dacă fiul său, Solomon, a ajuns cel mai înțelept dintre toți înțelepții de pe pământ, înțelepciunea sa o datorează revelației divine.

Apostolul Paul consideră că noi, creștinii, suntem deasupra Israelului, fiindcă avem binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl în Cristos, ca să fim sfinți și neprihăniți în fața lui, ca să ajungem să moștenim bogăția gloriei lui Cristos, pe Duhul Sfânt, autorul învierii și fericirii veșnice (II).

Evanghelistul Ioan ne arată că înțelepciunea lui Dumnezeu s-a întrupat în Fiul său, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei, toate comorile dumnezeirii. Venind în lume, Isus luminează pe tot omul, fiindcă în el este viața dumnezeiască și viața sa dumnezeiască este lumina oamenilor. Lumina dumnezeiască a vieții lui Isus de pe pământ a fost iubirea. Și Isus ne-a lăsat iubirea sa dumnezeiască drept normă a

vieții noastre: Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit eu pe voi. Ce-ar fi viața fără lumina iubirii? Un iad. Or, prin porunca nouă a iubirii, Isus vrea ca noi să fim înțelepți, să iubim dumnezeiește, să devenim lumină pentru viața celor din jurul nostru. C.S. Lewis (etnolog și sociolog francez) spune că este un privilegiu divin de a fi mai mult iubitor decât iubit. Adică așa cum Dumnezeu nu se lasă niciodată întrecut în iubire, la fel și eu, trebuie să iubesc pe alții mai mult decât mă iubesc alții pe mine. Aceasta înseamnă de a nu ocupa centrul vieții altuia pentru a-l face dependent de mine, ci de a-i oferi ceva pentru a-l susține, de a-i da motive de împlinire în așa fel ca eu să devin mai puțin important pentru el, adică trebuie procedat în așa fel ca iubirea mea să facă persoana aproapei mai puternică, mai fericită și mai independentă. Iubirea, care nu urmărește acest scop, devine tiranie spirituală. Aceasta este chemarea mea sfântă pe care trebuie s-o realizez în timpul Crăciunului: iubirea eliberatoare. Noi trebuie să iubim persoanele în așa fel ca ele să fie libere, de a-i iubi pe alții mai mult decât alții pe noi. Deși am mai spus acest exemplu, totuși îl repet. Un dominican francez l-a comparat pe Dumnezeu cu un gentleman englez care este atât de discret încât nu dorește în niciun chip să se impună în fața celor pe care îi iubește. El privește discret prin deschizătura ușii, ca să se asigure că totul merge bine în relațiile afective dintre oaspeții